

Titlen "Den begyndende skizofreni:" indfanger, på en særligt præcis måde, essensen af Klaus Conrads bog. I bogen udforsker Conrad skizofreni og psykoser ud fra et gestaltanalytisk perspektiv set i sammenhæng med tidligere forståelsesrammer.

Conrad påpeger, at der er en forståelse af, at psykiatrien som videnskab er i krise. Krisen består blandt andet i et modsætningsforhold mellem den mere biologisk-kliniske psykopatologi, der inddeler psykosens fænomener eller symptomer i adskilte enkeltdele – som noget, der kan optælles, og på den anden side den mere fænomenologisk-psykologiske antropologi, hvor der blandt andet kan sættes spørgsmålstegn ved validiteten.

Det, der dog er essentielt er, at Conrad formår at foreslå en *tredje vej* , hvor ønsket netop er at bevæge sig væk fra at vælge mellem de to alternativer, men i stedet have dem begge for øje.

Ud fra forståelsesramme forsøger Conrad at beskrive den begyndende skizofrene sygdomsoplevelse igennem en gestaltanalyse. I bogen tages der udgangspunkt i nogle patientcases – soldater, der indlægges med nyudviklet skizofreni under Anden Verdenskrig. Ud fra de beskrevne usammenhængende skizofrene symptomer mm., nu at skabe en mere håndgribelig struktursammenhæng, der kunne bidrage til, at man kan forstå alle disse symptomer fra et grundlæggende perspektiv.

"Den begyndende skizofreni" er en bog, der er rettet mod mange forskellige faggrupper herunder psykologer, psykiatere mm., og ikke blot dem, der befinder sig inden for psykiatrien. Hvis man har en interesse for psykopatologi og i at nuancere ens forståelse af skizofrenidiagnosen, men også menneskerne, der lider af dette, så er denne bog klart værd at læse. Jeg vil dog alligevel påpege, at det særligt vil være hensigtsmæssigt at læse Conrads bog, hvis man arbejder med patienter, der har diagnosen skizofreni, samt deres pårørende.

Personligt har jeg nydt at læse denne bog, og i det jeg selv er så privilegeret at arbejde med denne patientgruppe, har jeg fundet den særligt relevant for mit virke. Bogen er ikke særligt tung, da den er meget case-præget – hermed forstået, at det nok havde været en anden sag, hvis bogen blot var ren teori. Det, at Conrads bog har et fænomenologisk afsæt, bidrager til at fange læserens interesse og bidrage til en nuancering af den enkeltes forståelsesramme, når det omhandler psykoser og skizofreni. Det er dog værd at bemærke, at bogen er den anden reviderede danske udgave, men jeg antager, at ikke meget har ændret sig siden første udgave udover forord og introduktion af professor Josef Parnas.

Af Sara Ipakchian, psykolog i psykiatrien i Region Syddanmark